

Til nr. 6.

Til § 119 a.

Bestemmelsen i *stk. 1.* fastlægger i overensstemmelse med Guadalajara-Konventionens art. 1 anvendelsesområdet for de nye regler, der har til formål at gennemføre konventionen. Reglerne finder anvendelse i tilfælde, hvor en befordring helt eller delvis udføres af en anden befordrer end den, der har indgået befordringsaftalen. Reglerne skal dog ikke gælde, hvis det bevises, at befordringen er sket uden samtykke fra den befordrer, der har indgået befordringsaftalen. — Det bør tilføjes, at reglerne kun gælder, hvor den befordrer, der har indgået befordringsaftalen, selvstændigt har påtaget sig at udføre befordringen, men derimod ikke, hvor han alene har indgået befordringsaftalen på vegne af den, der udfører den.

Bestemmelsen i *stk. 2* begrænser i overensstemmelse med konventionens art. 3.2., art. 5., art. 6. og art. 7, anvendelsesområdet for bestemmelserne i § 119 c, § 119 e og § 119 f til den del af befordringen, der udføres af en anden befordrer end den, der har indgået befordringsaftalen.

Til § 119 b.

Som omtalt ovenfor under de almindelige bemærkninger, løser Warszawa-Konventionen ikke spørgsmålet om, hvem der skal anses for befordrer i konventionens forstand, når befordringen udføres af en anden befordrer end den, der har indgået befordringsaftalen. § 119 b fastslår i overensstemmelse med Guadalajara-Konventionens art. 2., at såvel den befordrer, der har indgået befordringsaftalen, som den befordrer, der rent faktisk udfører befordringen, skal anses som befordrere, den førstnævnte, for så vidt angår hele befordringen, og den sidstnævnte for den del af befordringen, han udfører.

Til § 119 c.

Bestemmelsen svarer til konventionens art. 3.

For så vidt angår den befordrer, der har indgået befordringsaftalen, medfører bestemmelsen, at han bliver ansvarlig for skade, indtrådt under den del af befordringen, der udføres af den anden befordrer, uanset om skaden skyldes den anden befordrer eller hans folk.

For så vidt angår den befordrer, der rent faktisk udfører befordringen eller en del af denne, medfører bestemmelsen, at han bliver ansvarlig for skade, indtrådt under den del af befordringen, som han udfører, uanset om skaden skyldes den befordrer, der har indgået befordringsaftalen, eller dennes folk. Herfra gøres der imidlertid to undtagelser:

1. Ifølge *stk. 1, 2. pkt.*, skal han ikke herved pådrages ansvar ud over de i § 111 fastsatte grænser. Han hæfter således ikke for videregående erstatningsforpligtelser, som den befordrer, der har indgået befordringsaftalen, har pådraget sig efter § 113 ved at have forårsaget skaden med forsæt eller groft uagtsomt, vidende om, at skade sandsynligvis ville blive forårsaget.

2. Ifølge *stk. 2* er han ikke bundet af aftaler, hvorved den befordrer, der har indgået befordringsaftalen, har påtaget sig forpligtelser, der går videre en forpligtelserne efter luftfartslovens kapitel 9, eller af erklæringer fra passagerer eller afsendere af gods om interessen i leveringen, jfr. § 111, *stk. 2, 2. pkt.*, medmindre disse fravigelser af de almindelige vilkår er godkendt af ham.

Til § 119 d.

Bestemmelsen, der svarer til Guadalajara-Konventionens art. 4, går ud på, at meddelelser, der gives til den ene befordrer, har virkning også i forhold til den anden befordrer. Dette gælder, hvadenten meddelelsen vedrører den del af befordringen, der udføres af en anden befordrer end den, der har indgået befordringsaftalen, eller den del af befordringen, der udføres af denne selv. Begrundelsen herfor er, at der i tilfælde af skade på gods ofte vil gå nogen tid, før afsenderen og befordrerne kan konstatere, under hvilken del af befordringen skaden er sket.

Reglen gælder ikke ordrer fra afsenderen i henhold til § 101, d. v. s. ordrer, hvorved han tager godset tilbage, standser det undervejs, lader det udlevere til en anden end modtageren efter luftfragtbreve eller kræver det tilbagesendt. Sådanne ordrer har kun virkning, hvis de gives til den befordrer, der har indgået befordringsaftalen.

Til § 119 e.

Bestemmelsen svarer til Guadalajara-Konventionens art. 6.

Bestemmelsen i *1. pkt.* går ud på, at summen af de erstatningsbeløb, som pålægges de to befordrere og deres folk ikke må overstige det højeste erstatningsbeløb, som kan pålægges en af befordrerne. Skadelidte kan således ikke omgå eventuelle ansvarsbegrænsninger, jfr. § 111, ved at rette krav mod flere af de ansvarlige, men kan i alt kun få det højeste beløb, som nogen af befordrerne er ansvarlige for.

Bestemmelsen i *2. pkt.* føjer hertil, at hver af de ansvarlige kun hæfter indtil den ansvarsgrænse, der gælder for ham.